

hun havde draget ham ind, der havde gjort ham ør. Du gode Gud, hvorledes var han dog bleven saa svag?

Han vidste ikke selv, hvor længe han havde staaet og stirret ud i Havens voksende Mørke, da Døren ude fra Gangen blev aabnet af Hansine.

„Staar du der,“ sagde hun efter et Øjeblik at have betragtet ham i Tavshed.

Han foer nervøst sammen. Han havde ikke hørt hende komme.

„Hvem . . . hvad . . . er det dig?“ sagde han forvirret.

Hun stod lidt uden at svare.

„Søren fortalte, at du var kommen hjem. Vi har søgt efter dig allevegne . . . Hvorfor kommer du ikke ind til Nadvergrøden?“

Emanuel søgte at gennemtrænge Stuens Halvmørke med sit Blik. Han havde hørt hendes ellers saa faste Stemme svigte hende et Øjeblik.

„Jeg kommer straks,“ sagde han inde i Skægget. „Jeg har haft noget at tænke paa.“

Hun blev endnu staaende lidt med Haanden paa Dørlaasen, som ventede hun, at han havde mere at sige hende. Saa gik hun langsomt ud.

Men da hun allerede var halvt ude af Døren, sagde hun uden at vende sig imod ham:

„Har du talt med Doktoren? Han har nok været her i Byen igen i Eftermiddag.“

„Doktoren? Ja, jeg har . . . Hvem har forresten fortalt dig det?“

„Aa, det var blot noget, jeg tænkte mig,“ sagde hun og lukkede Døren stille i efter sig.

Emanuel blev staaende ved Vinduet og stirrede mod den lukkede Dør. Saa nikkede han hen for sig, . . . og hans Læber begyndte at bæve. Stakkels Hansine! Han havde jo nok i den sidste Tid ment at spore en Forandring i hendes Væsen; hun havde paa een Gang